

דף כד.

עין משפט א.ב.

או"ח סימן שטז פעיף א

א. הצד צפור דרור י למגדל שהוא נצוד בו, וצבי לבית כ או למקום שנצוד בו ל חייב ואם אינו נצוד באותו מקום פטור אבל אסור.

עין משפט ה.

או"ח סימן שטז פעיף יב

יג. חיה ועוף שברשותו מותר לצודן מ, אבל אם הם מורדים אסור

י. שבת ק"ו במשנה. ובצפור דרור אם הכניסו לבית אינו נצוד ג"כ אבל למגדל נצוד. אבל עוף אחר שהכניסו לבית נצוד וחייב עליו. וצפור דרור הם הקטנים ביותר ודרים בענפי אילן ודרכו לדור גם בבתיים.

ובצידה לא בעינן שיעור אפי' שצד צפור ודעתו לאכילה לא בעינן שיעור כגרוגרת, ברמי יוסף אות א'.

ז ציפור שנכנס לבית דרך החלון אסור לסגור החלון הגם שאינו נצוד בבית, מ"מ אם זה בזמן הקור מותר לנעול החלון שאין כוונתו אלא להציל עצמו מקור, ואף דהוי פסיק רישיה בדרבנן מותר, אבל בשאר חיה ועוף שצידתם בבית מן התורה אסור לסגור החלון גם מפני הקור דזה הוי פסיק רישיה באיסור תורה, כה"ח אות ד'.

ז מי שנודמן לו מצות שילוח הקן בשבת הגם שאין בזה איסור צידה אלא רק איסור מוקצה אפ"ה אסור, וכ"ש לפי הזוהר שזה מעורר יללה למעלה שאין לעורר יללה בשבת ויו"ט, וגם לפי מש"כ הרש"ש על עץ חיים שער ט"ו פ"ג שלא לעשות מצוה זו בזמן מוחין דגדלות כגון בזמן התפלה ובזמן ספירת העומר כל מ"ט יום, וכן בין ר"ה עד שמיני עצרת, א"כ ה"ה גם בשבת ויו"ט שיש מוחין דגדלות אין מקום למצות שילוח הקן, כה"ח אות ח'.

כ. וה"ה לגנה או לחצר ונעל בפניו, רמב"ם פ"י הלכה י"ט.

ל. היינו שיכולים לתופשו בריצה אחת, וא"צ לישוב בנתיים, כ"כ המ"מ.

השולה דגים מן הים לתוך ספל מים הרי זה חייב מדין צד, ואם עקרו מן הים לבריכה של מים הרי זה פטור, וצ"ל שפתח ממי הים לבריכה ועבר הדג ג"כ, דאם לקח אותו ביד כבר התחייב ומה יתן לו שהעביר אותו אח"כ לבריכה, הצד אריה אינו חייב עד שיכניס אותו לכיפה שהוא מקום שנאסר בה, כ"כ הרמב"ם בפ"י הלכה י"ט. וכן הצד ברשת רעועה אינו חייב.

מ. ומה שאמרו במשנה דף ק"ז פטור היינו פטור ומותר. ומה שמותר לצודן היינו לרדוף אחריה עד שתכנס לבית או דוחה אותה בידיים אבל לטלטל אותה אסור, ט"ז ס"ק י"א.

לתופסן ^ב.

הגה: וי"א דאסור לצוד חיה ועוף שברשותו ואם צדן פטור אבל אסור ^ב.

הגה: פרה וסוס וכ"ש חיה ועוף שמרדו אם צדן חייב חטאת ^ב, וכן עיקר.

הגה: חתול דינה כשאר חיה ואסור לתפסה בשבת.

או"ח סעיף תצז סעיף ז

עיין לעיל דף כג: עין משפט ז

או"ח סעיף תצז סעיף ז

עיין לעיל דף כג: עין משפט ז

עין משפט ו.

או"ח סימן תצז סעיף ג

עין משפט ז.ז.

ג. גם בספק צידה אסור ^ב, כגון שהיו מצודות פרושות מערב יו"ט ולמחר מצא בהם, אסורים, אא"כ ידוע שניצודו מערב יו"ט.

דף כד:

או"ח סימן תצז סעיף ג

עיין לעיל דף כד. עין משפט ז.ח.

עין משפט א.

- א. לפתוח ולסגור לול של תרנגולים בשבת אסור, כה"ח אות קי"ב.
- ב. לאו דוקא לתופסן דזה תמיד אסור, אלא אסור לצודן גם בלי הגבהה מן הארץ כמו שהתירו בסי' ש"ח סעיף מ'. והיות ורובן בני תרבות לכן אינו חייב.
- ב. ואם הוא מתכוון להכניסם לכלוב שלא יעשו נזקים בבית אפשר שיש להקל. מ"ב אות נ"ח.
- ג. אע"פ שבמינם רובן בני תרבות וא"צ צידה, וע"כ תרנגולת שעדיין לא רגילה בביתו ואם תצא לא תחזור יש בה משום צידה, כה"ח אות קכ"ד.
- ד. אע"ג דקיי"ל ספיקא דרבנן לקולא הכא אסור משום דבר שיש לו מתירין. מ"א ס"ק ג'. וכל זה לדעת הרמב"ם דאיסור מלאכות אלו ביו"ט מדרבנן אסורים אבל לסוברים שאסורים מן התורה כמ"ש בסי' תצ"ה ובכה"ח אות כ"ד ניחא דספק צידה ג"כ אסור, ובמקום הפסד מרובה ומניעת שמחת יו"ט אפשר לסמוך על הטעם שיש לו מתירין ואם יתקלקלו עד הלילה מותרים. כה"ח אות י"ב.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 05841504777 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ב.

אור"ח סימן תקטו סעיף א

א. אינו יהודי שהביא מתנה לישראל ביום טוב אם הדבר יש במינו במחובר או מחוסר צידה אסור לאכלו ביו"ט^ז גם למי שלא הובא בשבילו^ק, ואפי' לטלטלו אסור, ולערב מותר בכדי שיעשו^ר.

א. ב. בשני ימים טובים של גלויות אם הביא לו ביו"ט ראשון מותר בליל יו"ט שני בכדי שיעשה.

הגה: ויש מחמירין לאוסרו עד מוצאי יו"ט שני, ונהגו להחמיר אם אינו לצורך^ש אורחים וכדומה שאז יש להקל לאחרים^ת שלא הובא בשבילם.

א. ג. הובא ביו"ט שני צריך להמתין עד מוצאי יו"ט ובכדי שיעשו, אבל

צ. מימרא דרב פפא בביצה כ"ד. וה"ה אם הביא למכור בעיר שרובה ישראל דלצורך הרוב הביאם. כה"ח אות א'.

ו ודוקא במתנה אבל אם הישראל קצץ לו מעות שיביא לו דגים מערב יו"ט והא"י שהה והביאן ביו"ט מותרים לערב מיד ואין צריך להמתין בכדי שיעשו, ואם זה דבר שאין במינו במחובר או ניצוד מותר גם ביו"ט, דעכו"ם אדעתא דנפשיה קעביד. מ"א ס"ק ג'. והבית מאיר והמ"ב בביאור הלכה השיגו על המ"א ע"ש.

וכל שיש במינו במחובר או ניצוד חוששין שמא נתלש או ניצוד היום וגזרו בהם חכמים שמא יתלוש או יצוד, ואין תולין להקל שנתלש מאתמול כיון שרובן תולשין בו ביום.

ק. דמוקצה כזה אפי' ר"ש מודה, כ"כ רש"י בביצה כ"ד ע"ב.

ר. כדי שלא יהנה ממלאכת יו"ט וא"כ אסורים כל מיני הנאות, שהרי יש לחוש שיאמר לא"י לעשות לו מלאכה ביו"ט.

ו ואפי' עבר ונתן בפיו האוכל או שגג ונתן לפיו ולעס אותו אסור לו לבלועו אלא פולטו מפיו. מ"ב אות ה', ואפי' בירך כבר על זה אסור לו לבלוע דמוקצה כשאר אכילת איסור הוא.

ו ואפי' הדס אינו מריח בו לערב אלא בכדי שיעשו, רמב"ם פ"ב הלכה יו"ד. ואפי' שמותר להריח בו במחובר כמ"ש השו"ע בסי' של"ו סעיף יו"ד גם בשבת, שאני הכא דנעשית בו מלאכה ביו"ט, כ"כ הב"י בשם הר"ן.

ש. אם יש לו מאותו המין לא מקרי לצורך. מ"א ס"ק ו'.

ת. ו ואם יש צורך גדול וכדומה מותר גם לו. ט"ז ס"ק ב'. הגם שיש חולקים על הט"ז במקום צורך גדול יש להקל כהט"ז. כה"ח אות כ"ד.

בב' ימים של ר"ה או ביו"ט הסמוך לשבת א' אם הובא בראשון צריך להמתין עד מוצאי יו"ט ושבת ובכדי שיעשו.

א. ד. שיעור כדי שיעשו היינו כדי שילך האיננו יהודי למקום שליקט ב' ויגמור המלאכה ויחזור לכאן.

אם נסתפק לו ג' מהיכן הביאן הא"י, שיעורן כדי שיבואו מחוץ לתחום ד'.

א. דבהם אפי' נשרו בזה אסורים בזה משום הכנה, או אפי' נצודו מאליהן. מ"א ס"ק ח'. ומ"ב אות י"ז.

מ"מ בנשרו מאליהן או ניצודו מאליהן א"צ להמתין במוצאי שבת או יו"ט בכדי שיעשו. ב. וואם הביאם רוכב על הסוס א"צ אלא כדי רכיבה על הסוס. מ"א ס"ק ט', ומ"ב אות כ'.

וואם המקום רחוק מהלך ג' ימים א"צ להמתין אלא יום אחד שלם כנגד יום השבת שנעשה בו האיסור. כה"ח אות ט"ל.

ג. הגם שזה ספיקא דרבנן ולקולא מ"מ כיון שיש לו מתירין החמירו בו בספיקו. כה"ח אות מ'.

ד. והוא שיעור מיל כמ"ש בסי' רס"א סעיף ב', וא"כ אם נסתפק לו מהיכן הביאו צריך להמתין שיעור ב' מילין של הלוך ושיעור מיל של חזור, בנוסף לשיעור הלקיטה. וגם למי שלא הובאו בשבילו צריך כאן בכדי שיעשו כיון שנעשתה בדבר מלאכה דאורייתא, לא כן בהובא דבר מה מחוץ לתחום בלי שנעשה בו איסור מלאכה מן התורה נאסר רק למי שהובא בשבילו בכדי שיעשו אבל לאחר מותר בו ביום כמבואר בסעיף ד'.